

## Erikoista

Olen viittä vaille valmis elintarviketuotannon hygienian erikoiseläinlääkäri – ollut jo kymmenen vuotta. En ole suorittanut tutkintoon tarvittavaa loppukuulustelua, sillä siihen avautuu minulle mahdollisuus vasta, kun olen luovuttanut ohjaajalleni valaistumisen tietä kuvaavan oppimispäiväkirjani. Mokomaan pedagogis-progressiivisen hölynpölyyn en aio alentua, varsinkaan entisen työtoverin edessä, joten toistaiseksi erikoistumiseni on saanut odottaa. Olen jo alan eurooppalainen *diplomaatti*, joka on omasta mielestäni paljon finimpää – vaikka tosiasiallisesti tätä titteliä ei muodollisesti noteerata miksiäkään Suomessa.

Maassamme on 192 muutakin erikoiseläinlääkäritutkintoa kesken ja uskoisin, että syyt näiden keskeneräisyyteen ovat paremmat kuin minulla. Faktoja minulla ei ole, koska me erikoistujat tapaamme olla hiljaisia puurtajia, joiden olemassaolosta tiedekunnalla ei ole juurikaan tietoa ennen kuin kauniina päivänä ilmestymme kuntien ja klinikoiden kätköistä ja kaipaamme ohjausta. Valitettavan usein mitättömin seurauksin. Onneksi maan hallitus on vihdoin huomannut eläinlääkärikoulutuksen mustan aukon ja opetusministeriö on asettanut työryhmän pohtimaan eläinlääkäreiden erikoistumiskoulutuksen kehittämistä. Meitä on kymmenen kollegaa pohtimassa asiaa, ja toivon, että joulun mennessä kootut työmme tulokset saavat riittävästi huomiota ministeriössä.

Työryhmässä pohditaan toki erikoistumiskoulutustamme laajemminkin, mutta omana prioriteettinani on teema, miten saada erikoistumisjakso etenevämmän jouheammin ja tuottamaan yhä parempaa osaamista. Opetusministeriön kapea-alaisuuden vuoksi erikoistuminen on jätetty ilman tohtorikouluttamisen resursseja, ja siksi tiedekunnan panostukset erikoistujien ohjaamiseen ovat niukat. Kuitenkin eläinlääkäriin käytännönläheisellä työuralla erikoistumisessa saatu oppi on sekä työntekijän että -antajan hyödynnettävissä aivan toisella tavalla kuin tohtorien sinänsä arvokas akateeminen osaaminen. Tämän yhteiskunnan todellisen erikoiseläinlääkäritarpeen vuoksi toivon, että työryhmämme pystyy vakuuttamaan opetusta rahoittavan ministeriön. Oma ministeriöni, maa- ja metsätalousministeriö, voisi omalta osaltaan lieventää valmistumisen pullonkaulaa lisäämällä erikoistumisharjoitteluvirkojen määrää. Kataisen tuotavuusilmapiirissä tämä tosin tuntuu mahdottomalta tehtävältä.

Listallani on erikoistumiselle vihkiytyneiden yliopisto-ohjaajien ja hyvien harjoittelupaikkojen lisäksi muitakin toiveita: eurooppalaiset erikoistumistutkinnot olisi noteerattava Suomessa, erikoistumisen kaikki jaksot paitsi loppukuulustelu olisi voitava suorittaa tiedekuntamme ulkopuolella ja pieneläinten erikoistumisaloja tulisi monipuolistaa vastaamaan alan työtehtäviä. Kun nämäkin asiat ovat viimein kunnossa, olen varma, että erikoistuneet voivat löytää aivan uusia mielenkiintoisia työtehtäviä, joissa heidän erikoisosaamisensa näkyy myös palkassa.

Onneksi meillä on kuitenkin vuosittaiset eläinlääkäripäivät ovella: sinne hyväksytään niin erikoistuneet, tutkineet kuin muuten vaan kiinnostuneet. Elämänpituinen oppiminen kunniaan, unohtamatta rakkaiden kollegojen ja tuttujen myyntikojujen jälleennäkemisen riemua! Tänä vuonna olemme muokanneet avajaispäivää paremmaksi ja pidemmäksi: aamupäivä on tutustumista tieteen tekoon, iltapäivä stressin liennytystä, alkuiltä juhlapuheita ja loppuilta puheliasta juhlaa. Loppuviikon aihe-sektiot noudattavat jo tutuksi tullutta kaavaa, ja näissäkin puhujat ovat tänäkin vuonna maailmanluokkaa. Tervetuloa!



**Sebastian Hielm**  
**Eläinlääkäriliiton koulutusvaliokunnan puheenjohtaja**